

ohni vůbec přijít, vynikala schopnost rozvíjet své vlohy. Tento dar byl dán i Bílému tesákovi, a tak se mu život v táboře přes všechny strasti, jež s sebou nesl, stával – aniž to sám dokázal postřehnout – stále milějším. Ničeho z toho si ovšem Bílý tesák nebyl vědom. Znal jen svůj velký žal nad ztrátou Kiči, žil svou nadějí na její návrat a neopouštěla ho dychtivá touha po svobodném životě, jaký kdysi vedl.

KAPITOLA 3

Vyhnanec

Lip-lip mu jeho nynější život ztrpčoval takovou měrou, že se Bílý tesák stával čím dál zatrpklejší a vznětlivější – mnohem víc, než vlastně měl podle svého původu právo být. Dravost sice patřila k jeho povaze, ale takto vystupňovaná zběsilost již dávno přerostla její meze. I mezi lidmi si získal pověst zlého psa. Kdekoliv se v táboře strhl nějaký rozbroj nebo váda, nesvár nebo rvačka, kdekoliv se rozkřikla žena pro kus ukradeného masa, tam určitě byl a za tím vším jistojistě vězel Bílý tesák. Nikdo nepátral po tom, proč si tak počíná. Viděli jen výsledky jeho chování, a ty byly špatné. Pro všechny to byl potměšilec a zloděj, štváč a původce všemožného zlobení; rozčilené ženy mu otevřeně spílaly vlků a darebáků a hrozily mu, že to s ním jednou špatně dopadne – zatímco on je obezřetně pozoroval, připraven uskočit, kdyby po něm cokoli hodily.

A tak Bílý tesák shledával, že uprostřed rušného tábora se stal psancem. Všichni mladí psi šli za Lip-lipem. Mezi nimi a Bílým tesákem nebylo míru. Snad vycítili, že se zrodil v divočině, a pudově k němu chovali nepřátelství, jaké přetrvává mezi zdomácnělým psem a vlkem. Ať už tomu bylo tak či onak, všichni na něho útočili stejně jako Lip-lip. A jakmile se jednou proti němu postavili, měli pak víc než dost důvodů stát proti němu i dál. Jednomu jako druhému se Bílý tesák čas od času dostal na kůži; měl k dobru to, že sám dával víc, než od nich dostával. Mnohému z nich by byl v souboji o samotě notně napráskal, jenže to mu nebylo dopřáno. Jakmile někde takový boj začal, stal se signálem pro všechny psy v táboře, aby se seběhli a společně se na něho vrhli.

Protože byl pronásledován celou smečkou, naučil se dvěma důležitým věcmi: především střežit se před hromadným útokem, za druhé pak zasadit osamocenému soupeři v co nejkratším čase co nejvíce ran. Udržet se na nohou uprostřed houfu nepřátel znamenalo zachránit si život, a tomu se naučil dobře. Navykl si držet se vstoje s kočičí pružností. I když na něho třeba narazil celou vahou těla dospělý pes, Bílý tesák jen odskočil dozadu nebo na stranu, a i když při tom letěl nebo klouzal, vždycky nakonec stanul všemi čtyřmi prackami pevně na zemi.

Psí rvačka mívá obvykle ještě před započítím skutečného boje jakousi předehru – vrčení, naježení, vzájemné obcházení na toporně napjatých běžích. Bílý tesák se však naučil takovéto ouvertury vynechávat. Otálení znamenalo, že se proti němu zatím seběhnou všichni ostatní mladí psi. Musel rychle provést svou a zmizet. Naučil se tedy neprozrazovat své úmysly a soupeře nevarovat. Bez výstrahy vyrážel a okamžitě chňapl a trhal, dřív než měl protivník čas se připravit. Osvojil si tak umění rychle a krutě zraňovat. Poznal také, jakou cenu má překvapení. Pes napadený v nestřeženém okamžiku, jemuž roztal plec na kost anebo rozerval ucho na cáry, dřív než měl čas se vzpamatovat, ten byl již předem napůl poražen.

Psa, který se dal překvapit, bylo ostatně neobyčejně snadné povalit na zem. A převalený pes musel nevyhnutelně na okamžik vystavit útoku choulostivou spodní část hrdla – snadno zranitelné místo, jež zasáhnout znamenalo ohrozit soupeřův život. Bílý tesák o onom místě věděl. Tuto znalost mu odkázaly lovecké generace jeho předků. A přesně tak Bílý tesák útočil: především si vyčíhal mladého psa o samotě; za druhé ho překvapil a povalil; a za třetí mu zaťal zuby do měkké části hrdla.

Byl teprve polovzrostlý a jeho čelisti ještě nebyly ani dost velké, ani dost silné, ale jeho útok na hrdlo už byl smrtelně nebezpečný. Leckterý mladý pes chodil po táboře s rozsápaným krkem jako živoucí důkaz o tom, s jakým záměrem jde Bílý tesák do souboje. Až jednoho dne, když zastihl kteréhosi ze svých nepřátel o samotě na pokraji hvozdu a podařilo se mu ho několikrát převalit a zaútočit na jeho hrdlo, dokázal mu rozervat hlavní tepnu a z protivníka zvolna vyprchal život. Toho večera se strhl veliký rámus. Někdo ho viděl, zpráva se donesla pánovi zabitého psa, ženy se rozpomněly na všechny krádeže masa a na Šedého bobra hartusilo mnoho hněvivých hlasů. On však s rozhodností hájil vchod do svého stanu, kde

provinilce ukryl, a odmítl vydat ho pomstě, po níž lidé jeho kmene volali.

Bílého tesáka začali nenávidět lidé i psi. Nepoznal v tomto období svého růstu chvilku klidu a bezpečí. Zuby každého psa, ruka každého muže byly proti němu. Příslušníci jeho rodu ho vítali vrčením, bohové nadávkami a kamením. Žil v nepřetržitém napětí. Ustavičně musel být ve střehu, připraven zaútočit, odhodlán útok odrazit, musel se mít na pozoru před náhlými a nečekanými údery kamenů, připraven okamžitě a chladně jednat, vyrazit s vyceněnými tesáky vpřed nebo uskočit s výhružným zavrčením.

Vrčet uměl strašlivěji než všichni mladí i staří psi v táboře dohromady. Smyslem vrčení je varovat nebo zastrašit, je však třeba rozvahy, je nutno vědět, kdy vrčení použít. Bílý tesák vrčet dovedl a věděl také, kdy vrčet. Vkládal do vrčení všechno – zuřivost, nenávisť, děs. S čenichem svrastělým v opětovných křečích vzteku, se srstí ježící se v nových a nových vlnách, s jazykem vyšlehávajícím jako rudý had a kmitajícím opět zpátky, s ohrnutými pysky a s tesáky vyceněnými ze slintajících tlamy dokázal zarazit takřka každého útočníka. V rozhodujícím okamžiku, který tím při přepadení získal, mohl rozvážit, co sám udělá. Často se však takto získaná přestávka prodloužila natolik, že k útoku pak už vůbec nedošlo. A před mnohým dospělým psem usnadnilo zavrčení Bílému tesákovi čestný ústup.

Stal se vyhnanecem ze smečky zpola odrostlých štěňat, ale jelikož měl tak krvežíznivé návyky a tak pozoruhodné schopnosti, začala smečka na to, že ho ze svého středu vystrnadila, těžce doplácet. Bílému tesáku nebylo dovoleno běhat společně se smečkou, jenže tím nastal zvláštní stav, kdy naopak ani žádný z jejích členů se nesměl objevit o samotě mimo smečku. Bílý tesák to nedovoloval. Pro jeho úskočné a zákeřné způsoby boje se mladí psi báli pobíhat jednotlivě. S výjimkou Lip-lipa se museli držet pohromadě, aby se navzájem ochránili před tím strašlivým bojovníkem, kterého si sami zneprátelili. Štěně, které zůstalo o samotě na břehu řeky, čekala jistá smrt anebo alespoň útěk, za kterého vzbouřilo celý tábor vrískotem bolesti a hrůzy před vlčkem, který ho zaskočil.

Odveta Bílého tesáka však nepolevovala, ani když se již mladí psi dostatečně poučili, že musejí zůstat pohromadě. Napadl je, když je zastihl osamocené, a oni na oplátku napadali jeho, když byli pohromadě. Stačilo, aby ho zahlédli, a již se na něho vyřítili; tu ho zpravidla spasila jeho hbitost. Běda však psu, který při takové

honiče předběhl své druhy! Bílý tesák se naučil naráz obrátit proti pronásledovateli, jenž se ocitl příliš daleko před smečkou, a notně ho potrhat, než je ostatní psi stačili doběhnout. Stávalo se to často; jakmile se totiž psi rozohnili štvanicí, zapomínali na všechnu opatrnost, zatímco Bílý tesák ji nepouštěl ze zřetele nikdy. Utíkal a kradmo se ohlížel, stále připraven rychle se otočit a srazit přehorlivého pronásledovatele, jenž příliš předstihl ostatní.

Každé mládě si potřebuje hrát, a tak z nouze začala smečka štěňat brát tyto šarvátky jako hru. Honba na Bílého tesáka se jim stala hlavní zábavou a hrou – ovšem hrou, v níž neustále hrozila i smrt a kterou brala velice vážně. Naopak on, nejrychlejší ze všech, se nebál ničeho a odvažoval se všude. V době, kdy marně čekal na matčin návrat, nejednou vylákal smečku na divokou honbu okolními hvozdy. Vždycky se však smečce ztratil. Zrazoval ji její hluk a vytí, zatímco on sám běhal jako na sametových tlapkách, jako hbitý tichý stín mezi stromy, tak jako běhávali jeho matka a otec. A nadto byl s divočinou spjat mnohem těsněji než oni; lépe znal její tajemství a úskoky. Jeho oblíbenou lstí bylo zavést stopu do vody a pak klidně ležet poblíž v houští a naslouchat zklamanému štěkotu pronásledovatelů.

Nenáviděn svým rodem i lidmi, nezkrotný, neustále napadán a neustále v boji, se Bílý tesák vyvíjel jednostranně. Nebyla to půda, v níž by se dařilo dobromyslnosti a příchylnosti. O něčem takovém neměl ani potuchy. Zákon, jemuž se učil, nařizoval poslouchat silnější a utlačovat slabé. Šedý bobr byl bůh a byl silný. Proto ho Bílý tesák poslouchal. Ale pes menší nebo mladší než on sám byl slabší a nezasluhoval než zahubit. Bílý tesák rostl do síly. Tváří v tvář neustálému nebezpečí, bolesti, mrazu se jeho útočné i obranné schopnosti neobvykle rozvíjely. Brzy byl hbitější než ostatní psi, rychlejší v běhu, lstivější, nebezpečnější, pružnější, byl hubenější, samý sval a šlachy jako z ocele, byl vytrvalejší, krutější a dravější a byl hlavně chytřejší. Musel takový být, musel se takovým stát, protože jinak by byl neobstál a neuhájil si život v onom nepřátelském prostředí, v němž musel žít.